

Et lykkeligt ægteskab

Af Carsten Ploug Olsen

- *Vi mennesker famler blindt, utilstrækkeligt og smertefuldt gennem kærligheden; anderledes kan vi nu en gang ikke elske (frit efter Dostojevskij)*

Jeg siger trut til hele lortet

Hvad er livet andet end et aldrig ophørende skrig?

Da jeg blev født, skreg jeg. Oplevelsen var så intens, at jeg blev ved med at skribe langt ud over det normale og det foreskrevne. Jeg havde talent for det.

Da jeg nærmede mig den ærværdige alder af 5 år, stak mine forældre - trætte af alt det skrigeri - en trompet i munden på mig. Snart lød mine skrig som musik, og mine forældre var tilfredse.

Da jeg begyndte i skolen havde mine således fremelskede musikalske evner og talenter sat så dybe spor - i generne, i hjernen, i hjertet? - at når læreren bad mig skrive et *a*, kom der en node og ikke et bogstav frem på papiret.

Da vi kom til bogstavet *i* anede jeg ikke hvad læreren fablede om. Jeg kunne kun til *h* - længere rakte mit univers ikke, men til gengæld kunne jeg de første otte bogstaver på noder.

Da jeg blev teenager trak mine forældre forsøgsvis trompeten ud af munden på mig, men straks begyndte skriget i al sin nøgenhed og forladthed igen. Denne gang stod mine forældre fast. *Ingen trompet til den unge herre!*

Men jeg blev hurtigt selv træt af mit skrigeri, så jeg begyndte at gå med aviser, og for de første 12 månedslønninger købte jeg en tuba. Jeg ville hellere synge - eller rettere spille - for verden end råbe og skrike ad den. Så jeg stak tubaen i halsen og umpa umpa umpæde mig gennem den svære alder.

Da jeg var 17 år gammel blev jeg forelsket for første gang. Jeg var hårdt ramt, og prøvede at ramme 1. Satsen af *Händels* 1. Orkestersuite for at gøre indtryk på skønmøen, men hun trak sig leende og forvirret væk fra mig. Hun havde - betroede hun mig - aldrig mødt nogen så sær og så akavet og så - sød. Hun var mere til de rå med knallert og dem uden indbygget tuba.

Jeg har aldrig lært at læse og skrive. Så måske trak det også ned i regnskabet for hende - som jeg aldrig glemte - at jeg var funktionel analfabet. Til gengæld har jeg et langt musikalsk værk bag mig og måske også foran mig. Symfonier, suiter, sonater, kvartetter, bagatelles, alt der kan skrives og fremføres på noder og med musikalske kompositioner vælder frem så snart jeg sætter pennen til papiret.

Jeg trutter mig gennem verden, som sender sine trut tilbage, gennem verden, ungdommen, manddommen, livet, døden. Jeg vover ikke at tage tubaen ud af munden. Jeg vover ikke at høre sandheden bag truttene, sandheden som jeg heldigvis har glemt alt om.

Jeg trutter mig gennem det hele. Jeg siger trut til hele lortet.

Umpa. Umpa. Umpa.

Do re mi fa sol

He he.

Jeg er bange for mennesker, og bange for at sige det

- *Har du husket rivejernet?*
- *Nej, hun ligger derhjemme med en forkølelse.*

Jeg kunne se, at han ikke rigtig vidste om det var alvor eller sjov. Jeg vaskede et par skåle af, og så var vi parate til at spise. Sigrid flagrede rundt om bordet som en sommerfugl lige før den sætter sig på en blomst. Tobias så på mig med øjne der forstod. Han var 1 1/2.

Som altid følte jeg mig dårligt tilpas. Hvordan forholde sig til sin ex' nye mand, han der har indtaget min plads og taget mine børn. Sådan føler jeg det, men det er helt urimeligt.

Vi er vel voksne mennesker (?)

Jeg er bange for mennesker, og bange for at sige det. Men når folk spørger hvordan jeg har det, svarer jeg med pokerfjæs "fint".

Et menneske er en dør - til paradys eller underjordiske torturkamre eller tungen ud ad vinduet.

Engang gik jeg ind ad en dør, hvorpå der stod "Jane". Jeg tumlede ind i fuldskab og ravede alt service, potteplanter og bøger med i faldet. Før jeg vidste af det, havde vi børn, som jeg elskede (eller gjorde jeg? Nok?) og som elskede mig (gjorde de? Nok?).

Da jeg gik ind ad den dør, troede jeg, at det var indgangen til et palads, men det viste sig at være et kosteskab i kælderens eller i entreen i en lille ghetto-lejlighed. Men jeg elskede hende (gjorde jeg? Nok?)

Nu sidder jeg til en hyggelig bragt-sammen middag, jeg mangler min (nye) kone (og mine børn). Jeg raver rundt i den labyrint de kalder livet, og venter dybest set på døden, som jeg føler kommer snigende, dag for dag, time for time.

Jeg prøver at finde en dør, eller noget jeg har glemt, eller et spor, et spor af noget, måske en duft, der minder mig om noget, et glemt sekund, hvor alt faldt i hak og som jeg ikke kan huske mere, kun huske at det var vanvittig vigtigt, jeg prøver at finde en dør ud, eller en dør ind, måske bare mig selv, eller en jeg kunne have været, men aldrig blev, og stadig brændende ønsker at blive.

Jeg prøver at huske hvordan det var at drømme, og hvordan og hvorfor drømmen blev til dette mareridt, som i en ufuldendt roman af Kafka, jeg er måske Josef K, eller ham der i *Slottet* forhindres af mig (Josef K) i at gå ud på gangen, og jeg tror at slottet er forhekset, måske er det bare mig og det satans liv, som jeg har lagt bag mig, og jeg ønsker at skribe, men i stedet synger jeg, jeg er bange, ikke for Gud men for de mennesker, hvis dør jeg gik ind ad og aldrig slap ud af igen, og ikke kan undslippe, og -

Dette er ingen udgang

Det lykkelige ægteskab er som at sidde i et lukket rum, der langsomt fyldes med vand

Nogle tager på weekend-kurser for at lære clairvoyance, andre bliver gift. Som ægtemand får man så et grundkursus i tankelæsning med i købet.

Vi var lykkelige. Så lykkelig man er, når hjørner slibes af, og sjælen vokser. Før sad jeg alene på mit værelse og gættede på hvad kærlighed er. Jeg havde mange teorier og mange ideer. Indtil jeg gik ud på skinnerne og virkeligheden ramte mig som et godstog med 100 km/t.

Jeg læser med gysen og genkendelse *Pamuks* ord om *den stille lidelse, der ligger bag de lykkelige ægteskaber*, men skynder mig at bladere om til den side i *Durant* hvor han skriver, *at det at blive*

elsket, er monogamiet værd. Så tager jeg min rosenkrans, og beder 1 mio *ave Maria* og modtager syndsforladelsen - af min kone.

Ægteskabet er - som en smertefuld operation hvor overflødig og livsfarligt fedt om hjertet skæres væk uden bedøvelse - den bedste lægedom for menneskelig nedrigheid, småtskårenhed, selvgigtighed og store egoer. Jeg foretager hele tiden, hver dag, hvert øjeblik, det *Kierkegaard* kalder *troens dobbeltbevægelse*: At opgive alt for at få alt. Kierkegaard mente i forhold til Gud, jeg mener for kærligheden. Men måske er det det samme og måske er det ligemeget.

Når jeg læser klassikerne er jeg som *Platons* menneske i hulen, der ligger fastspændt med blikket rettet mod muren foran, hvor skygger fra den virkelige verden passerer forbi. Jeg læser med Solen (læs: min kone) i ryggen, og min skygge falder hård og sort og massiv på siderne og tankerne i bøgerne, siderne der lige så godt kunne være skrevet på kinesisk eller på et sprog fra en fjern galakse.

Jeg tænker: *Jeg bliver aldrig klogere.*

Men hvad gør det, når man bare *en* gang i livet - i stedet for at løbe ud på bjerget og råbe til stjernerne - er blevet og har hørt hende hviske katteblødt i mørket, ord som jeg glemmer med det samme eller husker for evigt:

Så bekæmper jeg trangen til at løbe med hænderne for ansigtet, væk, væk, og jeg bliver liggende i mørket i natten ved siden af hende og hører hende trække vejret lige så stille ind og ud, fortabt i en glemsel og en søvn og en drøm, som også er min.

Lån den der siger sandhed en hest; han får brug for at flygte

Derfra hvor jeg kommer, er alting omvendt. Over os dufter om sommeren gadens hårde sten af hyacint; under os åbner sig det uendelige rum og stjerners svimlende musik synger os til ro i mørket.

Som ægte barn af min by og mit land er også min karakter og optræden omvendt. Når jeg vil le, græder jeg, når jeg er trist, river jeg vittigheder af mig. Når jeg vil sige sandhed, lyver jeg, og når jeg stikker en hvid løgn, lyder min tale som guddommeligt vers og profeti.

Derpå kender vi sandheden.

Her er hvad jeg vil sige til dig, min ukendte ven, for at du kan se, hvad der ligger mig på sinde. Du vil af de vedlagte sider fra min dagbog bedre kunne danne dig et indtryk af min karakter og min verden og af det jeg vil dig.

Buddha under træet

Jeg er dødtræt af at løbe fra Herodes til Pilatus og tilbage igen for at finde sandheden. I formiddags satte jeg mig derfor under kirsebærtræet i gården med det faste forsæt ikke at rokke mig en millimeter før sandhedens dybe åbenbaring med guddommeligt åndedræt ville indblæse i min ånd.

Så kommer selvfølgelig den skide pedel med sin kantklipper og vil klippe græs og ukrudt væk under træet, hvor jeg havde sat mig godt tilrette. Ånden havde ellers lige fået det til at sitre og gløde i min hovedbund i en begyndende åbenbaring, og jeg havde hørt ordene, *frygt ikke!*, før jeg nødtvungent måtte rejse mig og gå.

Hvad stiller man op med den slags? Jeg venter på fortsættelsen af profetien, men det suser bare for mine øren, og der kommer ikke mere. Jeg får en tanke.

Frygt ikke! Er det hele sagt med det? Er det sandheden? Er det tilstrækkeligt?

Eva ved træet

I morges tidlig gik min kone ud for at plukke æbler til sine lækre æble-kanel-snegle. Jeg hørte hende gå ud i haven, åbne for vandet, tage haveslangen og overrisle træet før hun plukkede frugten. På den måde er frugten mest frisk og sneglene bliver helt perfekte.

Hun bød mig en snegl til morgenmad da jeg vågnede efter et par timers rævesøvn, hvor jeg nød at høre hende ælte og nynne og pusle, og jeg spiste og gik glad ud i dagen.

Mere er der ikke at sige om det.

Profeten i grotten

I nat drømte jeg, at jeg gik i en brændende ørken og efter mange timers tørst endte jeg i en grotte. Jeg satte mig og lænede mig træt opad grottens væg. Så greb en vældig kraft mig, og den udpressede følgende ord af min sjæl, ord som lyste i mørket under mig, og som kunne læses af de nedbøjede menneskers hjerter og blik:

Frygt ikke!

Benny i Getsemane

Jeg er så træt af at rende fra Herodes til Pilatus i et forsøg på at udfinde og gribe og fastholde sandheden - ikke for min egen men for menneskers skyld - så træt at jeg løber ud over dybet under mig og slår hovedet mod gadens hårde sten over mig, og jeg vil knytte og ryste næven ad de tåbelige og blinde mennesker, de nedbøjede og lidende, og i overensstemmelse med min omvendte natur og karakter...

Folder jeg hænderne i bøn og sender en tanke til verdens dyb, en velsignelses lysende streng til alle der trænger, idet jeg vil råbe men i stedet hvisker:

Frygt ikke!

Cpo 2019